

Med deres egne ord: Imperiet kræver folkemord

LaRouchePAC, 7. november, 2013 – Det oligarkiske princip om overlagt folkemord skinner klart igennem i disse citater af ledende fortalere for Det britiske Imperium hen over 200 år:

1791, Thomas Malthus, præst:

»Vi bør lette, i stedet for tåbeligt og forgæves at forsøge at forhindre, naturens metoder til at frembringe denne dødelighed; og hvis vi frygter den alt for hyppige hjemsøgelse i den rædselsfulde form af hungersnød, bør vi ihærdigt opmuntre de andre former for ødelæggelse, som vi tvinger naturen til at benytte. I vore byer bør vi gøre gaderne smallere, fylde husene med flere mennesker, og indbyde til pestens tilbagekomst.«

1951, Lord Bertrand Russel:

»Krig har hidtil været skuffende i denne henseende (nedbringelse af befolkningstallet), men bakteriologisk krigsførelse kan måske vise sig effektiv. Hvis Den sorte Død kunne spredes i verden en gang i hver generation, kunne de overlevende formere sig frit uden at overbefolke verden.«

1988, Prins Philip af Edinburgh:

»Jo flere mennesker, der er, desto flere ressourcer vil de forbruge, desto mere forurening vil de skabe, og desto mere vil de slå. Vi har intet valg. Hvis det ikke kontrolleres ad frivillig vej, vil det blive kontrolleret ufrivilligt gennem en stigning i sygdomme, sult og krig ... Hvis jeg skulle gå hen og blive reinkarneret, vil jeg gerne komme

tilbage som en dødelig virus, med det formål at yde et bidrag til at løse overbefolkningen.«

Lær af historien: Det anglo-hollandske Imperium er menneskehedens fjende, og Obama er dets håndlanger

LaRouchePAC, 20. oktober 2013 – Som Lyndon LaRouche gentagne gange har understreget, er Det anglo-hollandske Imperium menneskehedens fjende, som Obama arbejder for i en overlagt kampagne for at begå folkemord imod amerikanere og reducere verdens befolkning fra 7 mia. til 1 mia. mennesker.

Det hollandske Imperium dukkede frem som selvstændig enhed i løbet af en 80 år lang krig fra 1566 til 1648 mod spanierne. I løbet af denne krig skabte hollænderne Hollandsk Østindisk Kompagni i 1602, og Hollandsk Vestindisk Kompagni i 1621. Disse to kompagnier var lig Det Britiske Ostindiske Kompagni, der blev oprettet i 1600. Model for nutidens private hære af lejesoldater var Hollandsk Østindisk Kompagni det første selskab, der udstedte aktier. Samtidig havde det en kvasi-regeringsmagt, inklusive evnen til at gå i krig, fængsle og henrette straffefanger, forhandle traktater, slå mønt og etablere kolonier. Hollandsk Vestindisk Kompagni havde jurisdiktionen over den atlantiske slavehandel.

Efter at have slået spanierne, gik hollænderne ind i tre anglo-hollandske krige i 1652, 1664 og 1673.

Det var under den første af disse krige i 1652, at hollænderne i New Amsterdam (nutidens Manhattan) opførte en mur på Manhattans sydspids, der gik fra East River til Hudson River, for at forsvare New Amsterdam mod briterne. Denne mur gav senere navn til Wall Street, den anglo-hollandske Trojanske Hest i USA i dag.

Efter de tre anglo-hollandske krige overtog hollænderne de facto det konkurrerende Britiske Imperium under den såkaldte Glorværdige Revolution i 1688, da Vilhelm af Oranien kom på tronen i England, Irland og Skotland efter, at han på morderisk vis havde knust modstanden i de to sidstnævnte nationer.

Under Vilhelm af Oranien gik hollænderne så i gang med at knuse Massachusetts Bay Colony, pødekrydstallen[1] til det senere Amerikas Forenede Stater. Massachusetts Bay Colony's charter var blevet tilbagekaldt i 1684, men da Vilhelm af Oranien først var kommet til magten, erstattede han dette charter med Massachusetts Charteret i 1691. Massachusetts Charteret[2] fastslog anglo-hollandsk herredømme og udnævnte en Kgl. Guvernør i 1692, der fratog kolonien enhver ret til selvbestemmelse.

Det anglo-hollandske Imperium dukkede således frem som en fjende af det fremtidige Amerikas Forenede Stater og dets inspirationskilde, Nicolaus Cusanus[3]. Cusa var den første, der udtrykte idéen om regering ved de regeredes samtykke i sin Concordantia Catholica (Om den universelle harmoni), skrevet i 1433. Han havde også spillet en afgørende rolle som inspirationskilde til genopdagelsen af Amerika som et middel til at udmanøvrere det tidligere Venetianske Imperium, som dominerede Europa på den tid.

I dag er fortsættelsen af Det anglo-hollandske Imperium i dets post-Anden Verdenskrig-form sammenfattet i skabelsen af Verdensnaturfonden af dennes første præsident, Prins Bernhard af Nederlandene, og Prins Philip, den britiske Dronning

Elizabeth II's gemal. Prins Bernhard havde tilsluttet sig Nazistpartiet i Tyskland i 1930'erne. Han lod sig optage i SA (Sturmabteilung) og var medlem af SS Kavalerikorpsset. Det rapporteres ligeledes, at han var medlem af en SS-efterretningsenhed inden for IG Farben, det kartel, der administrerede Auschwitz og producerede hver eneste dåse Zyklon B-gas, der blev brugt til at dræbe ofrene i koncentrationslejrene.

Prins Philip selv, der er af dansk kongeslægt, modtog oplæring efter Hitlerjugends læreplan, og adskillige medlemmer af hans familie støttede aktivt nazisterne.

Det er således ingen overraskelse, at disse anglo-hollandske nazister lancerede den organisation, der er fortalere for Dronning Elizabeths kampagne for at reducere verdens befolkning fra 7 mia. til 1 mia. mennesker.

Obamas sundhedsødelæggelseslov, hans forpligtelse til at nedskære socialhjælp, Medicare osv., er modeleret efter den politik for folkemord, som nazisterne omsatte med støtte fra prinserne Bernhard og Philip, og efter den nazistiske politik for folkemord, som briterne og Nederlandene var foregangsmænd for efter Anden Verdenskrig.

[1] En pødekystal er et lille stykke af en enkelt krystal / polykrystallinsk materiale, hvorfra en stor krystal af samme materiale typisk skal dyrkes (-red.)

[2] Se LarouchePAC: [»The Two Massachusetts«, video, 18. april 2010](#)

[3] Se Schiller Instituttets tema på dansk om [Nicolaus af Cusa](#) her på hjemmesiden

---

Det anglo-hollandske Imperium er en ondskabens struktur, og menneskehedens eneste, virkelige fjende

30. maj, 2013

Hvis det amerikanske folk forstår den virkelige hensigt med Dodd/Frank-loven, så har det halvvejs forstået, at menneskehedens sande fjende er Det britiske Imperium med sin politik for overlagt folkemord. Enhver, der tænker over absurditeten i den bail-out- og bail-in-politik, der er indlagt i Dodd/Frank-loven og Federal Reserves kvantitative lempelse, kan med lethed se, at alle de penge, der er målet for dette plyndringstogt, ikke engang tilnærmelsesvis kan dække den rene spillegæld på mere end tusind billioner dollar, der er akkumuleret siden 2001.

Den virkelige hensigt med disse falske forholdsregler er massefolkemord. Man skal ikke undervurdere Dronningen. Den britiske Krones politik er at udslette mere end 80 % af den menneskelige race på den hurtigst mulige og mest effektive måde. Det er et spørgsmål om liv eller død, at alle amerikanere forstår det inderste væsen af dette oligarkiske udyr, som kendes som 'the Brutish Empire', Det dyriske Imperium. For at fremme [forståelsen af] denne vitale fremstilling, vil LPAC producere en serie grafiske afsløringer af Det britiske Imperiums sande væsen, lige fra den onde Tæve til de ydmyge redskaber, som Barack Obama, Tony Blair, Al Gore osv., der rangerer allerlavest i Helvede.

Imperiets struktur begynder i toppen med kongedømmet. Dronningen udøver faktisk magt over et udstrakt, globalt imperium. Under Det britiske Statssamfund (Commonwealth) er

over 50 nationer, der optager 1/3 af planetens landskab, 1/3 af verdens befolkning, og en endnu større andel af de strategisk vigtige mineral- og energiresourcer, i en eller anden grad underlagt Kronens kontrol. I 16 lande er Dronningen den øverste regent.

Denne Imperiets formelle struktur er blot en af den globale magts fangarme. City of London er hovedkvarter for et globalt finanssystem, der strækker sig over alle kontinenterne, med udenlandske tilflugtssteder. Det er selve systemet for de private, oligarkiske finanser, som er det system, der regerer planeten. Siden afviklingen af FDR's Bretton Woods-system og Glass/Steagall-loven er alle de største finansinstitutioner, fra Den internationale Valutafond og Verdensbanken til Federal Reserve, Den europæiske Centralbank, ECB, og alle TBTF (too-big-to-fail; for store til at gå ned)-bankerne en del af et og samme udplyndringssystem, der har opbygget en derivatpyramide på rundt regnet 1,4 tusind billioner dollar.

Siden Maastrichttraktaten og regeringerne Bush og Obama, har der ikke været en tøddel ægte, national suverænitet i det transatlantiske område. Men tab af national suverænitet er ikke, hvad det drejer sig om. Det drejer sig om folkemord.

Det britiske Imperium bringer en udstrakt struktur i stilling for at kunne udføre dette folkemord.

Der er den globale miljøbevægelse, som i perioden umiddelbart efter krigen [Anden Verdenskrig] åbenlyst blev beskrevet som en genoplivning af racehygiejne under et mere godartet navn. Den største kilde til folkemord i dag er den grønne politik, som f. eks. forvandler fødevarer til petroleum på et tidspunkt, hvor planeten står over for alvorlig fødevaremangel. Store dele af Afrika fremstår som vildtreservater, der styres af WWW, og som sætter scenen for fremprovokation af stammekrige og anden form for folkemord, mord på alle, selvstændigt tænkende, politiske ledere, og andre ulykker.

Det britiske Imperium står også bag ethvert element af global terrorisme. Dope, Inc. (narkotikaforbundet) er en gren af denne terrorisme, der bærer ved til narko-terrorisme på alle kontinenter samtidig med, at den også promoverer åndsdrab gennem afhængighed af narkotika. Narkopengene fodrer finanssystemet med de udenlandske tilflugtssteder og udgør nu en uundværlig del af imperiets finanssystem.

Igennem de sidste 400 år har Det britiske Imperium holdt Den arabiske Halvø i en skruestik, der går tilbage til Det østindiske Kompagnis velmagtsdage, hvor emiraterne var de vigtige anløbshavne en route til Indien. Siden Sykes-Picot har den britiske kontrol over Den persiske Golf-region, så vel som Israel, været en dominerende faktor. Nu udnytter briterne deres sammenslutning med de saudiske kongelige og Wahhabi-præsteskabet til at promovere en ny hundredårskrig, idet de sætter sunni- og shia-muslimer op imod hinanden over hele Eurasien og Afrika.

Under præsidentskaberne Bush og Obama har briterne accelereret den uforbeholdne ødelæggelse af den amerikanske økonomi. De to lovgivningsmæssige »præstationer« under Obama – Obamacare og Dodd-Frank – har ikke været andet en programmer for massedrab. Den magt, som Wall Streets penge og lobbyvirksomhed udøver over Kongressen, er nok et skammens element af City of Londons og dens Manhattan- og Boston-vedhængs rækkevidde.

**Tema-artikel: FDR's Hurley
Memorandum:**

Befri Iran fra Britisk Imperialisme

af Anton Chaitkin, nov. 2012

Mens den anden Obama-regering, under dens britiske imperialisters kontrol, begynder at tage form og fortsætter med ulovlige krige og morderiske droneangreb, vil det være passende at erindre, at for nøjagtig 69 år siden var en anden amerikanske regering, Franklin D. Roosevelts, engageret i planer om at befri verden, især nationerne i Asien, Sydvestasien og Afrika, fra det samme britiske imperiums dødbringende greb.

I tiden efter Teheran-konferencen under krigen, den 28.-30. november, 1943, med deltagelse af "de tre store" – præsident Franklin Roosevelt, den britiske premierminister Winston Churchill og den sovjetiske premierminister Joseph Stalin – bragte FDR et forslag i omløb om at bringe moderne forhold til Iran og derved befri dette land fra Det britiske Imperiums undertrykkelse.

Efter Roosevelts instruks blev memorandaet udarbejdet af hans personlige repræsentant, general Patrick J. Hurley, i december 1943, og har, siden det blev deklassificeret i 1970'erne, ligget udgivet i arkiverne.

General Hurley havde arrangeret mødet i Teheran med henblik på at nå til enighed om planer for fuldførelsen af sejren over Aksemagterne i Anden Verdenskrig.

Efter konferencen bad Roosevelt Hurley udfærdige en rapport om, hvordan USA kunne hjælpe Iran med at overvinde sin forfærdelige tilbagestående udvikling; hvordan vi dernæst kunne bruge Irans fremgang som model for, hvordan USA kunne hjælpe fattige lande overalt. Hurley gennemrejste Iran i tre uger, hvor han interviewede folk fra alle samfundsklasser og

livsvilkår. Hans rapport fordømte britisk tyranni over Iran og så frem til et globalt, amerikansk opgør med britisk imperialismen i efterkrigstiden.

Roosevelt sendte stolt memorandaet i omløb i udenrigsministeriet med et følgebrev, der erklærede dette som hans politik. Han var "begejstret for idéen om at bruge Iran som et eksempel på, hvad vi kunne gøre gennem en uselvsk, amerikansk politik" og gøre en ende på "den trældom, som 99 % af befolkningen befandt sig i under den sidste 1 %."

Præsidenten sendte også en kopi til Churchill, som en munter form for tortur. Den rasende Churchill ventede tre måneder med at svare, krænket over fornærmelsen.

Tilhængere af Det britiske Imperium i USA under anførsel af Dean Acheson angreb Roosevelts forslag internt i udenrigsministeriet og kaldte det "hysterisk, messiansk, globalistisk vrøvl."

Den pro-britiske vicepræsident Harry Truman, der blev præsident efter Roosevelts død den 12. april 1945, forfremmede Acheson til udenrigsminister. Da Mohammed Mossadegh blev Irans premierminister i 1951 og nationaliserede British Petroleum, samarbejdede Acheson med den britiske ambassadør og et fælles team mellem CIA og den britiske efterretningstjeneste om at planlægge et statskup mod Mossadegh og genindføre britisk kontrol over Irans olie. Kuppet blev gennemført i 1953 under Eisenhowers præsidentskab under ledelse af CIA-direktør Allen Dulles, som Truman og Acheson forudgående havde sat til at lede CIA's hemmelige operationer.

I 1945 og igen i 1951 vidnede Hurley ved senatshøringer og afslørede Achesons forræderiske ødelæggelse af Roosevelts plan om samarbejde og venskab med et selvstændigt Iran.

Her følger Hurleys memorandum; Roosevelts følgebrev til cirkuleringen af memorandaet; og uddrag af brevvekslingen mellem Roosevelt og Churchill.

FDR's Memorandum til udenrigsminister Cordell Hull

Memorandum til udenrigsministeren

Vedlagt et særdeles interessant brev fra Pat Hurley. Det er i store træk i overensstemmelse med min samtale med ham.

Iran er helt afgjort en meget, meget tilbagestående nation. Den består i virkeligheden af nogle stammer, og 99 % af befolkningen befinder sig faktisk i trældom under den sidste ene procent. Disse 99 % ejer ikke deres eget land og kan ikke beholde det, de selv producerer, eller konvertere det til penge eller ejendom.

Jeg var temmelig begejstret for tanken om at bruge Iran som et eksempel på, hvad vi, gennem en uselvsk, amerikansk politik, kunne udrette. Vi kunne ikke være gået i lag med en vanskeligere nation end Iran. Jeg kunne imidlertid godt tænke mig at gøre et forsøg. Den virkelige vanskelighed er at få fat i de rette, amerikanske eksperter, der vil være loyale over for deres idealer, ikke vil strides indbyrdes og være absolut ærlige i pengesager.

Hvis vi kunne få denne politik i gang, ville den, hvis den lykkes, som vi håber det, inden for de første fem eller ti år blive permanent. Og i øvrigt behøver hele eksperimentet ikke koste de amerikanske skatteborgere ret meget.

Vil du lade mig vide, hvad du mener, jeg skal svare Hurley? Han har ret i, at hele låne- og lejeforvaltningen skal have hele kontrollen over distributionen af vore låne-lejeleverancer i Mellemøsten.

(underskrift) FDR

Her følger FDR's ledsagende brev til Churchill:

Privat

29. februar, 1944

Vedlagte memorandum er blevet sendt til mig fra major, general Patrick Hurley (den tidligere krigsminister), som du mødte i Teheran.

Dette er kun beregnet til dig. Jeg synes faktisk ret godt om hans generelle indstilling til omsorgen for og uddannelsen af det, man plejede at kalde "tilbagestående udviklingslande". Ud fra både dine og mine personlige iagttagelser kunne vi måske også tilføje noget om renlighed.

Pointen i alt dette er, at jeg ikke ønsker, at USA – eller nogen anden nation for den sags skyld – skal få en "inflydelseszone". Men Iran har bestemt brug for værger. Det vil tage tredive eller fyrre år at eliminere korrruptionen og det feudale system. Indtil da vil Iran nok give dig, Rusland og os selv hovedbrud.

Du husker nok, at jeg foreslog Stalin, at der kunne etableres en frihavn i den øverste del af Den persiske Golf og styringen af jernbanen kunne internationaliseres og således give Rusland, og Irans egne udviklingsområder, en gennemgående rute.

Vil du være venlig at returnere denne kopi til mig, da jeg ikke har andre?

Med de varmeste hilsener,

som altid din,

(underskrift) FDR

og her følger Churchill's svar til Roosevelt, næsten tre måneder senere ...

Downing Street 10

Whitehall,

21. maj, 1944

Min kære hr. præsident,

Mange tak for at lade mig se general Hurley's memorandum vedr. Persien, som jeg hermed returnerer til dig som ønsket.

Jeg beklager, at min besvarelse er blevet forsinket, men jeg var nødt til at konsultere adskillige ministerier angående de synspunkter, det rejste. Generalen synes at have nogle idéer om britisk imperialisme, som jeg må tilstå fik mig til at gnide mig i øjnene. Han giver f.eks. det indtryk, at der eksisterer en uoverstigelig konflikt mellem imperialisme og demokrati. Jeg drister mig imidlertid til at fremsætte den tanke, at britisk imperialisme i større grad har spredt, og spreder, demokratiet, end noget andet regeringssystem siden tidernes begyndelse.

Med hensyn til Persien tror jeg imidlertid ikke, at "britisk imperialisme" kommer ind i billedet. Sandt nok ligger vore strategiske forsyninger af olie os, ligesom USA, uundgåeligt på sinde, og så meget desto mere, fordi vi, i modsætning til USA, ikke selv har nogen kilder. Ud fra det samme sikkerhedssynspunkt har vi ansvar, som vi i øjeblikket ikke kan opgive, for så vidt angår Indiens vestlige grænse og Iraks østlige grænse. Bortset herfra har vi den samme interesse i en krigstid som USA i sikkerheden for den trans-persiske forsyningsrute til Rusland. Af alle disse grunde ønsker vi en stærk og venligtsindet regering i Persien og har intet ønske om se nogen fremmede "indflydelseszoner" etableret ..."

Med venlig hilsen,

Winston S. Churchill

General Patrick Hurley til præsident Roosevelt

Dette brev sendte general Hurley til præsident Franklin Roosevelt fra Teheran, Iran, den 21. dec. 1943.

Deres højvelbårne Franklin D. Roosevelt,

De forenede Staters præsident

Det hvide Hus

Washington D.C.

Kære Hr. Præsident,

Under vor samtale i lufthavnen ved Deres afrejse fra Teheran angav De over for mig hovedtrækkene i en forsøgsvis basis for amerikansk politik i Iran, der kunne tjene som model for vore relationer med alle mindre begunstigede, forbundne nationer. Som svar på Deres forslag, og i henhold til de direktiver, jeg har fået fra udenrigsministeren, ønsker jeg herved at forelægge Dem følgende til overvejelse.

Del I

Det er De forenede Staters hensigt at støtte Iran som en fri, uafhængig nation og give det iranske folk mulighed for at kunne glæde sig ved de menneskerettigheder, der er fremstillet i De Forenede Staters forfatning, og deltage i opfyldelsen af principperne i Det Atlantiske Charter.

Det er derfor De forenede Staters politik over for Iran at være behjælpelig med skabelsen af en regering i Iran, der er baseret på de regeredes samtykke og på det private initiativ,

hvilket vil gøre det muligt for nationen at udnytte sine ressourcer, primært til fordel for sit eget folk. Irans ressourcer er tilstrækkelige til at støtte et program for at hjælpe Iran til at hjælpe sig selv. Gennem et sådant program for selvstyre og vellede hjælp til selvhjælp kan Iran skaffe sig opfyldelsen af principperne for retfærdighed, frihed til at følge sin samvittighed, pressefrihed, ytringsfrihed, frihed for afsavn, lige muligheder og til en hvis grad frihed for frygt.

Til opnåelse af ovenstående vil De forenede Stater, efter invitation fra den iranske regering, yde ekspertbistand i et hvilket som helst eller alle regeringsfelter. Alle eksperter og rådgivere, som De forenede Stater stiller til rådighed for Iran, vil blive betalt af den iranske regering og indsat i deres funktion ved iransk lovmyndighed og vil ikke være de amerikanske skatteborgeres økonomiske ansvar. De forenede Stater vil hverken bede om eller modtage nogen særlige privilegier for disse tjenester.

Amerikanske rådgivere vil fuldt ud blive indgivet vor egen regerings politiske anskuelser over for Iran og skal regelmæssigt indrapportere om fremskridtene til vort udenrigsministerium. Denne anskuelsesuddannelse og krav om indrapportering vil tilvejebringe et vitalt, samordnende element, der er afgørende for ledelsen af vor politik og beskyttelsen af vore interesser.

Dette lands moderne historie viser, at det har været domineret af en magtfuld og grådig minoritet. Befolkningen har ligeledes været genstand for fremmed udbytning og monopoler. Ved ydelsen af amerikansk assistance til opbyggelsen af et forbedret samfund i Iran må tilstrækkeligt tilsyn og kontrol over det private erhvervsliv og personlig aggression til beskyttelse af en majoritet, der er uorganiseret, og som vanskeligt kommer til orde, mod uden- og indenlandsk monopol og undertrykkelse.

Indsættelsen i Iran af den amerikanske model for selvstyre og

privat initiativ vil være en garant for, at udbyttet af udnyttelsen af iranske ressourcer i stort omfang vil blive rettet imod bygningen af skoler, hospitaler, kloaksystemer, transport- og kommunikationssystemer, anlæg til kunstig vanding og forbedring af alle de faciliteter, der bidrager til det iranske folks sundhed, lykke og almene vel.

Dette program for statsopbyggelse kan forbedres gennem vor erfaring i Iran og kan blive en standard for De forenede Staters relationer med alle de nationer, der nu lider under de ulykker, som kommer af grådige minoriteter, monopoler, aggression og imperialism.

Det amerikanske folk, der målbevidst helliger sig uafhængighed og frihed, kæmper i dag ikke for at redde andre nationers imperialism eller for at skabe vor egen imperialism, men snarere for at skænke verden de velvillige principper i Det atlantiske Charter og De fire Frihedsgoder.

Del II

Ovenstående er en ret enkel plan, der er bestemt til at virke for opbygningen af frie nationer. Det arbejde, vi har foran os, er ikke let. De nylige, succesrige konferencer i Moskva, Cairo og Teheran viser, at stormagterne kan samarbejde i udøvelsen af krig. Bekræftelsen af Det atlantiske Charter viser, at der er grundlag for samarbejde efter krigen. Idet jeg ikke vil modarbejde disse beviser på god vilje, tror jeg, at det nu er tid til at analysere den modstand, som opbygningen af frie nationer sandsynligvis vil møde.

Uden modstand fra andre nationer, og med de intelligente og patriotiske, iranske leders samarbejde og støtte, vil det tage generationer at opnå det private initiativ og en regering baseret på de regeredes samtykke i Iran. Den iranske befolkning er for 90 % 's vedkommende analfabeter og består for en stor del af uorganiserede og separate stammer. Den

intelligens og årvågenhed, der vil støtte massernes frihed, må skabes. Opdragelsen af stammefolkene og etableringen af et fælles mål vil kræve tid, tålmodighed, flid, effektivitet og en ånd hos vore rådgivere, som deltog de i et korstog. Frem for alt må vore rådgivere have konstant støtte i den amerikanske befolkning, som i sig selv kan blive vanskelig at sikre.

I tillæg til forhindringerne i selve Iran er principperne for den førømtalte formel i konflikt med principperne for imperialisme. Det private initiativ kan også komme i konflikt med enhver tvungen udbredelse af kommunisme. Tilhængere af begge disse doktriner kan gøre modstand imod den foreslåede udbredelse af demokrati.

I alle de nationer, jeg har besøgt, er jeg blevet fortalt, som regel af britere og amerikanere, at principperne for imperialisme allerede er bukket under for principperne for demokrati. Ud fra mine egne iagttagelser må jeg imidlertid sige, at hvis imperialismen er død, så synes den meget uvillig til at lægge sig ned.

Tysk, japansk, italiensk, fransk, belgisk, portugisisk og hollandsk imperialisme vil, håber vi, slutte eller blive radikalt revideret af denne krig. Britisk imperialisme synes at have fået nyt liv. Men skinnet bedrager. Hvad der ser ud til at være nyt liv til britisk imperialisme, er resultatet af en infusion i den udtærede form for imperialisme af blod fra en fri nations produktivitet og frihed gennem låne- og lejepolitikken. Desuden forsvares britisk imperialisme i dag af Jordens mest demokratiske nations soldaters blod.

Navnene på de imperialistiske nationer er tilstrækkelig til at vise, at en stor del af verdens befolkning stadig har forpligtet sig til imperialismens principper. Disse navne viser også, hvilken modstand, der vil møde enhver bestræbelse, hvis mål er etableringen af demokrati i nationer, der nu er underkastet imperialistiske nationers herredømme. Vi nærmer os

en konflikt, der ikke kan undertrykkes, mellem verdensomspændende imperialismen og verdensomspændende demokrati. Det er deprimerende at notere sig, hvor mange af vore virkelige venner i verden, der uigenkaldeligt synes at have forpligtet sig til den gamle, imperialistiske orden.

Woodrow Wilsons politik for Amerika under Første Verdenskrig var bestemt til at "gøre verden sikker for demokratiet" og opretholde England som en førsterangs verdensmagt. At opretholde England som en førsterangs magt har i mange år været hjørnesteinen i amerikansk udenrigspolitik. Jeg har personligt støttet denne politik. Jeg har længe været overbevist om, og har mange gange offentligt udtalt, at de engelsktalende folkeslags ultimative skæbne er en fælles skæbne.

Vi understøttede virkelig England som en førsterangs magt, men det lykkedes os ikke at gøre verden "sikker for demokratiet". Da vi i stedet bakkede ud af Folkeforbundet og mislykkedes i at gøre fredsforholdene til et redskab for demokratiet, gjorde vi verden sikker for imperialismen. I det forløbne kvarte århundrede har udviklingen af både østlig og vestlig imperialismen gjort skuepladsen klar for denne nye verdenskrig.

Bestræbelsen på at etablere sand frihed blandt de mindre begunstigede nationer, hvoraf så mange nu lever i imperialismens skygge, vil næsten uundgåeligt gå imod politikken med at opretholde England som en førsterangs verdensmagt. Det fører frem til den konklusion, at England i dag står over for den samme situation, som vor nation stod overfor, da Lincoln ved Gettysburg sagde, "At denne nation, under Gud, skal have en ny fødsel i frihed". England kan blive opretholdt som en førsterangs magt, men for at retfærdiggøre denne støtte fra det amerikanske folk, må hun [England] acceptere principperne for frihed og demokrati og opgive principperne for undertrykkende imperialismen.

Sovjet-Rusland har vundet en sikker plads for sig selv som en

førsterangs verdensmagt. Venskab og samarbejde mellem De forenede Stater og USSR er af afgørende betydning for fred og harmoni i efterkrigstidens verden. Der må derfor være gensidig forståelse og accept af efterkrigstidens modeller for frihed, som stormagterne i De forenede Nationer må tilbyde deres mindre magtfulde associerede medlemmer. Uden en sådan overenskomst ville der opstå jalousi, mistro og konflikt.

Del III

Når man tager den aktuelle status mellem Irans og De forenede Staters relationer i betragtning, må man huske på, at selv om amerikanske tropper har befundet sig her i over et år, er deres tilstedeværelse ikke blevet officielt anerkendt af den iranske regering. Mange iranske embedsmænd mener, at de amerikanske tropper er i Iran på invitation fra og med det formål at tjene som hjælp for briterne. I over et år har vi ligget i forhandlinger med Iran om en aftale, hvori Iran ville anerkende de amerikanske troppers tilstedeværelse som en amerikansk operation. Det manglende resultat mht. en aftale har ikke fremmet amerikanernes prestige hos iranerne.

Det er udenrigsministeriets ansvar at udvirke aftalens fuldbyrdelse. Nødvendigheden af hurtig handling i forhandlingen af denne aftale understregede jeg i min rapport til Dem af 13. maj 1943. Jeg har ikke deltaget personligt i nogle af traktatmøderne med iranerne.

Jeg tror, det er vigtigt at vi forstår, at eftersom vore tropper gik ind i Iran på briternes invitation uden forudgående at underrette den iranske regering, var det naturligt for iranerne at se på os som redskab for briterne. Hertil kommer, at United Kingdom Commercial Corporation, der først havde monopol på køb i Iran, siden hen har været engageret i salg af forsyninger fra låne- og lejeordningen, betalt af de amerikanske skatteborgere, til civile og til den

iranske regering. I overvejende grad ved hjælp af vore forsyninger gennem låne- og lejeordningen, betalt af amerikanske skatteborgere, har United Kingdom Commercial Corporation forsøgt, og er i vid udstrækning lykkedes med, at etablere et totalt handelsmonopol i Iran. United Kingdom Commercial Corporation opnåede denne position i kraft af, at de befandt sig på scenen, da de amerikanske låne- og lejeforsyninger begyndte at komme ind i Iran. Repræsentanter for De forenede Stater i Iran engagerede British Corporation, statsejet, men overskudsgivende, til at varetage ekspeditionen af og være mellemmand for de amerikanske varer. Dette arrangement, der åbenbart var godkendt af låne- og lejeadministrationen og udenrigsministeriet, har været indbringende for British Corporation.

Der har været et United States Commercial Corporation, statsejet, med kontorer i Teheran. Da jeg var her for et år siden, var hr. Philip Kidd leder af selskabet. Senere var hr. Erik Eriksen leder. Hvis vi ville gå ind på handelsmarkedet med låne- og lejevarer, ved jeg ikke, hvorfor vi ikke benyttede vort eget selskab i stedet for British Corporation. Jeg henviser igen til min rapport til Dem om Iran dateret Cairo, den 13. maj 1943, og min rapport om låne- og lejeordningen i Mellemøsten dateret Delhi, den 7. nov. 1943. Deres minister, hr. Landis, har gennemført store forbedringer i administrationen af låne- og lejeordningen. Uden at gå imod dette er det stadig min opfattelse, at den aktuelle diskussion mellem amerikanerne og briterne om låne- og lejeordningen først vil slutte, når amerikanerne fuldstændigt har overtaget kontrollen med distributionen af vore egne låne- og lejeforsyninger i dette område.

Iranerne er overbeviste om, at United Kingdom Commercial Corporations planer om et monopol efter krigen nu støttes af De forenede Staters regering.

I tillæg til alt dette har der været konflikter mellem de britiske og amerikanske ministerier, som har været tydelige

for iranerne. Situationen har skadet både den amerikanske og britiske prestige. Til at opveje dette indtryk har iranerne bevidnet amerikanernes effektivitet med hensyn til at sende krigsforsyninger via jernbane- og vejnettet. Endelig har de været dybt imponerede over Deres mesterlige behandling af tremagts-konferencen og især over den dygtighed, hvormed De fik konferencen til at udvirke erklæringen om De forenede Nationers politik over for Iran.

I mellemtiden har den sovjetiske prestige nydt godt af deres egen velordnede opførsel og deres direkte og positive relationer med iranerne.

Del IV

I en samtale med Hans Majestæt Shahen og nogle af hans ministre for et par dage siden blev jeg informeret om, at stammefolkene i de afsidesliggende provinser i Iran har fået 50.000 geværer og ammunition fra en eller anden kilde. Shahen mente, at dette gjorde det bydende nødvendigt, at vore rådgivere til den iranske hær og det iranske politi fremskynder organiseringen af de styrker, der skal tage sig af sikkerheden mod intern uro. Han erklærede, at visse udenlandske indflydelser er blevet sat ind over for stammefolkene for at skabe intern uro i Iran. Da jeg informerede Shahen om, at jeg havde hørt, Rusland var gået ind på at forsyne den iranske hær med nogle tanks, geværer og fly, indrømmede Shahen, at der forelå et sådant tilbud, men hvor meget udstyr, Rusland ville give, var han ikke i stand til at sige. Jeg bemærkede, at vi forsynede Rusland med udstyr gennem låne- og lejeordningen, fordi Rusland ikke selv havde tilstrækkeligt udstyr til at dække sine egne krigsfornødenheder. Hans Majestæt sagde, at han forstod dette, men at Rusland havde tilbudt at give hans regering dette meget tiltrængte udstyr. Han sagde, at han havde håbet at få udstyret fra De forenede Stater, men ikke havde været i stand

til at opnå tilfredsstillende handlinger. Efter min mening er Iran i stand til at betale for det udstyr, som det behøver til både sin hær og sit politi.

Det er imidlertid en kendsgerning, at England forsyner andre nationer med materiale fra låne- og lejeordningen på et tidspunkt, hvor dets egen krigsindsats opretholdes af materiale fra den amerikanske låne- og lejeordning. Rusland synes nu at være i færd med at indlade sig på en lignende plan. Briterne har, og russerne er nu i gang med, at give vore forsyninger fra låne- og lejeordningen, eller forsyninger, der er blevet erstattet eller frigivet gennem vore forsyninger, til andre nationer til gengæld for koncessioner, eller for at styrke deres egne ideologier i de lande, som de giver forsyninger til. Det mindste, vi kan kræve, er, at vi må have lov til selv at være dem, der giver.

Del V

Iranske embedsmænd har givet udtryk for ønsket om at etablere tættere handelsrelationer med De forenede Stater.

Under de herskende betingelser vil der utvivlsomt være stor efterspørgsel fra amerikanske forretningsfolk for at få olie-, mineral- og andre koncessioner i Iran. Jeg vil foreslå, at udenrigsministeriet, med assistance fra vor regerings øvrige repræsentanter, forbereder sig på at rådgive den iranske regering med særlig henblik på hver koncessionsansøgers karakter og øvrige kvalifikationer.

Ved at foreslå Dem til at forpligte Dem til en verdensomspændende plan for opbygning af forbundne, frie nationer, er jeg ikke uden tanke på de problemer, De står overfor på hjemmefronten.

Vi må naturligvis tage effekten af de nuværende og fremtidige høje skatter og af store udskrivninger fra vor økonomiske

reserve i betragtning. Den største fare for os består imidlertid i at skabe en formidabel gæld, der binder os i trældom. Hvis krigen og vor genopbygnings- og rehabiliteringsforpligtelse fortsætter over en lang periode, kan denne gældssætning blive så overvældende, at den skaber håbløshed, sløvhed og modløshed hos verdens frieste og mest idérige folk. Vi kan igen få soldater, der hjemsendes til desillusionering og arbejdsløshed. Vi kan igen få folk, der råber, "Vi kan ikke spise Forfatningen." De kunne sågar føje Det atlantiske Charter og De Fire Friheder til listen over emner, der ikke kan spises. Dette kunne føre til panik, fallit og revolution. Det er overflødigt at tilføje, at hvis der skete noget af denne art hjemme, ville alle vore planer for verdens fremtid være forgæves. Tyranni og undertrykkende imperialismen ville atter herske.

Jeg tror, at de overordnede aspekter af Deres diplomati over for verden i øjeblikket er i strålende form. Men vi kan skade denne position, hvis vi ikke er realistiske og banker detaljerne på plads i overensstemmelse med vor overordnede plan.

Med agtelse, Deres
Patrick J. Hurley
Brigadegeneral, USA

Foto: Yalta, 1945: Churchill, Roosevelt og Stalin

Dengang som i dag: Britisk imperiepolitik betyder hungersnød

Den nuværende bølge af fødevaremangel og global hungersnød burde ikke overraske nogen, der kender til Det britiske Imperiums frihandelspolitiske historie. For at underbygge dette bringer vi her denne artikel fra Schiller Instituttets arkiver, skrevet i 1991. (Fra Schiller Instituttets Kampagneavis 8, sommer 2008)

Af Paul Glumaz

Før Hitler var der Storbritannien og den britiske udhungringspolitik i Indien

Mens mange ser med afsky på hungersnøden i Afrika, der er forårsaget af institutioner som Den internationale Valutafond (IMF) og GATT [forgængeren for Verdenshandelsorganisationen WTO -red.] samt kornkartellerne, er det få der er klar over, at briterne i det forrige århundrede var foregangsmænd for denne politik. Her følger en kort gennemgang af den britiske udhungringspolitik i Indien fra 1764 til 1914, hvor briterne bevidst anvendte hungersnød og fødevarekontrol som det væsentligste middel til at herske og regere.

For at forstå spørgsmålet om hungersnød i Indien, må man begynde med den kendsgerning, at Indiens klima er kendetegnet ved regntiden. Vejret følger et mønster, hvor et område i det meste af året har tørt vejr, hvorefter der kommer en periode med kraftig regn. I løbet af et årti udebliver regntiden mindst en gang i et område.

Traditionelt landbrug i Indien og andre lande tog altid højde for dette ved at lægge fødevarer til side lokalt i landsbyerne, som sikrede, at der ville være tilstrækkeligt med mad under tørkeår. De centrale myndigheder, hvad enten det var en hinduprins eller en stormogul, ville ophæve

skatteopkrævningen i denne økonomisk usikre periode. Før end det britiske styre var det indforstået, at hungersnød måtte undgås, hvis de centrale myndigheder skulle have nogen som helst berettigelse som hersker over et område. Briterne ændrede alt dette.

Som B. M. Bhatia skriver i sin bog fra 1967, »Famines in India« (Hungersnød i Indien): »Fra omkring begyndelsen af det 11. århundrede til slutningen af det 18., var der fjorten større udbrud af hungersnød«. Det er cirka to per århundrede. Under Det østindiske Kompagnis styre i perioden fra 1765-1858 var der seksten større udbrud af hungersnød, otte gange flere end normalt. Derefter, under det britiske kolonistyre fra 1859-1914, var der i Indien omfattende hungersnød gennemsnitligt hvert andet år, eller 25 gange mere end normalt før briternes herredømme! Mens resten af verdens befolkning voksede på grund af teknologisk fremskridt, forblev Indiens befolkning, før 1914, på 220 millioner i mere end hundrede år.

Udbredt hungersnød, stort set hvert andet år, forårsaget med fuldt overlæg, var i over et halvt århundrede ryggraden i britisk kolonipolitik i Indien.

Historien om briterne i Indien er historien om den forsætlige fremkaldelse af hungersnød. Disse udbrud af hungersnød var resultatet af Det østindiske Kompagnis politik. Denne politik indbefattede udplyndring ved hjælp af »landbrugsbeskatning«, åger og rendyrket slaveri overfor den indfødte befolkning.

Som vi skal se, nåede denne udplyndring en grænse i midten af det 19. århundrede, der førte til den første kamp for indisk uafhængighed, hvilket begyndte med Sepoy-Mytteriet. Efter den opstand udviklede det britiske koloniministerium, der overtog alle operationer fra Det østindiske Kompagni, en ny politik. Den nye politik drejede sig om at skabe vedvarende hungersnød i udvalgte områder, med det formål at tilvejebringe en masse sultende mennesker, der kunne bruges til slavearbejde, som briterne havde brug for til at opbygge infrastrukturen til det

britiske styre.

Det østindiske Kompagni

Det britiske Østindiske Kompagni begyndte at overtage forvaltningen af Indien i 1764-65. Kompagniet blev udnævnt til diwan, eller guvernør, over området Bengalen af det skrantende stormogulrige. Briterne indtog Indien som forvaltere og skatteopkrævere for stormogulens hof.

Som skatteopkrævere havde de, antageligt griske, agenter for stormogulen inddrevet, hvad der svarede til £818.000 fra det bengalske område. I 1765-66, det første år under Det østindiske Kompagnis styre, var kompagniet i stand til at inddrive £1.470.000; i 1790-91 var dette beløb steget til £2.680.000. Ifølge Jean Beauchamps »British Imperialism in India«, skrev kompagniets chef i Indien, Warren Hastings, følgende til kompagniets hovedbestyrelse i London:

»På trods af tabet af mindst en tredjedel af indbyggerne i provinsen, og den deraf følgende nedgang i dyrkning, oversteg netto-opkrævningen i 1791 resultatet fra 1768... Det var naturligt at forvente, at skatteindtægterne også ville blive formindsket som følge af så stor en katastrofe. At det ikke skete, skyldtes, at disse med magt og vold blev opretholdt på samme niveau som tidligere«.

Den omtalte store katastrofe var måske den værste hungersnød i Indiens historie, som ramte provinserne Bengalen, Bihar og Orissa. Det anslås, at mindst ti millioner døde af sult. Omfanget af denne hungersnød var et direkte resultat af Det østindiske Kompagnis udplyndring.

Dyrkningsskat

For at øge skatteindtægterne havde Kompagniet iværksat et

system, hvor det »udliciterede« retten til at beskatte jorden, den såkaldte »dyrkningsskat«. Skatteopkræveren havde ret til at inddrive så meget skat som muligt, eftersom han havde købt denne ret på en auktion. Den der blev beskattet, den registrerede jordejer kaldet zamindari, havde til gengæld lov til at opkræve så meget som muligt til sig selv og skatteopkræveren fra de fattige bønder, der dyrkede jorden. Zamandarien, der kun var forpligtet til at betale skat til Kompagniet, havde stort set total magt over al jorden og alle bønderne.

På grund af dette udplyndringssystem efterlod Kompagniet ingen reserver til de tider, hvor regntiden ville udeblive. Desuden blev intet eller kun lidt sat af til vedligeholdelse af bøndernes infrastruktur, så som overrislingsanlæg. Resultatet var skrækkeligt, eftersom mere og mere af Indiens landbrugsareal kom under Kompagniets styre.

Udtømmningen af Indiens rigdomme ved hjælp af dyrkningsbeskatningssystemet, ødelæggelsen af den hjemlige tekstilindustri ved hjælp af »frihandels-dumping« af britiske tekstilvarer, samt den opiumsbaseede plantageøkonomi, førte til sidst til heftig modstand fra befolkningen. Dette førte endelig til Sepoy-mytteriet blandt zamindari'erne og andre, især blandt de der boede i områder, som ikke helt var under Kompagniets kontrol. Det knækkede næsten Det britiske Imperium.

Til slut blev Det østindiske Kompagnis styre i Indien afløst og erstattet af en generalguvernør og en koloniadministration. Kommissionen, som anbefalede denne ændring, drog den slutning, at problemet var mangelen på transport- og kommunikationsinfrastruktur, som var nødvendigt for at holde et så stort land besat. Kommissionsmedlemmerne drog også den konklusion, at der var brug for en herskende indisk klasse, der kunne fungere som mellemmænd for de britiske kolonialister.

Slavearbejdspolitik

Storbritanniens koloniale tilsynsførere blev enige om behovet for opbygningen af en rudimentær infrastruktur, for at gøre deres styre og udplyndring af Indien mere effektiv. Men Imperiet havde et problem. Det foreslåede net af jernbaner og storstilede kunstvandingsanlæg var, i kolonialisternes øjne, for dyre. Derfor besluttede man at tvinge den allerede udplyndrede indiske befolkning til at betale for disse udviklingsprojekter.

Det gav et andet alvorligt problem. Indien havde på den tid ikke en fritstillet arbejderklasse, der kunne levere billig arbejdskraft til sådanne projekter. Indiens kaste-system omfattede alle. Som Bhatia dokumenterer i sin bog, gjorde den rituelle fordeling af varer på det lokale plan, baseret på lav- og kasteforbindelser, det uønskeligt for enkeltpersoner og familier at forlade dette system – især ikke for at blive slaver for de britiske jernbane- og kunstvandingsprojekter.

Den britiske løsning på dette problem var »hungersnødhjælp«. Briterne oprettede »nødhjælpsarbejde« til at bygge jernbanerne. En hungersnød ville skabe forhold, hvor en inder, stillet over for døden på grund af mangel på mad, ville blive tvunget til at »vælge« at gå til et nødhjælpscenter, ligesom et sultende offer i Afrika i dag vil gøre. Når det først var gjort, mistede personen imidlertid sine kasteforbindelser og -privilegier. Derefter ville han få at vide, at hvis han fortsat ønskede at spise, måtte han arbejde med at bygge jernbaner til gengæld for mad. Den normale ration på disse projekter var under minimumseksistens, ligesom i nazisternes arbejds- og koncentrationslejre. Efterhånden som gårdsdagens sultofre døde af udmattelse og langsom udsultning i jernbane- og kunstvandingsprojekterne, ville dagens nye sultflygtninge komme ind i dette såkaldte hungersnødhjælpssystem. I dag ville man lettere omskrevet kalde dette system for »fleksibilitet« i arbejdsstyrken.

Med fremkomsten af jernbaner blev det nemmere for handelsmænd at opkøbe mad og andre varer billigt, og i visse tilfælde selv når det var dyrt, og eksportere dem til England – ligesom da briterne lod irerne sulte under kartoffelsyge-hungersnøden i Irland i midten af 1840'erne, samtidig med at man eksporterede deres korn. Under disse forhold ændrede hungersnød- og mangelsituationerne karakter. Mens hungersnød tidligere havde været et regionalt problem, blev fødevarer under denne britiske politik overalt i landet en mangelvare, hvilket ramte de fattigste på en katastrofal måde. Det var disse hungersnøddramte fattige, der derefter fortsatte med at levere arbejdskraft til »nødhjælpsarbejdet«.

Åger og mellemmænd

Opbygningen af jernbanerne bidrog også til at udvikle en klasse af indiske pengeudlånere, som blev mellemmænd for briterne. Det gjorde det endog muligt for briterne at kontrollere områder, der ikke var ramt af fejlslagen høst. Sådanne områder blev ramt af stærkt stigende priser på grund af efterspørgslen på deres fødevarer fra andre egne af landet. Pengeudlånerne ville så sælge britiske varer til inderne til oppustede priser og købe deres korn til lavpris. Derefter ville de sælge korn til høje priser, enten på de internationale markeder, eller til de selv samme folk i tider med hungersnød.

Eftersom disse transaktioner hovedsageligt blev udført på kredit, blev store dele af befolkningen gældsslaver til pengeudlånerne, hvis de altså var heldige nok at slippe for at arbejde i nødhjælpsprojekterne. Briterne spillede desuden dette system af gældsslaveri ud imod det traditionelle kastesystem, der aldrig havde måttet slås med sådanne uhyrligheder.

Dette system frembragte en klasse af pengeudlånere, der blev en magtfaktor, som briterne til dels kunne bruge som modvægt

til den lokale modstand i Indien mod deres styre.

Det indiske oprør i 1857 blev slået brutalt ned af britiske tropper

Omfanget af hungersnød over hele Indien kan måles på udbredelsen af jernbanesystemet. Der var 461 km jernbaner i Indien i 1857; 2560 km i 1861 og 5400 km i 1865; i 1895 var der 31.290 km og 55.550 km i 1914.

Med udbredelsen af jernbanerne og »nødhjælpen«, der byggede jernbanerne, steg korneksporten hastigt. Eksporten af ris voksede fra 571.500 tons i 1867-68 til 828.000 tons i 1877-78. Hvedeeksporten voksede 22 gange i samme periode, fra 11.960 tons til 254.920 tons. Denne politik forbryderiske karakter ses tydeligt, eftersom der var omfattende hungersnød i 1876-78. Eksporten af ris nåede op over 1,2 mio. tons, og hvedeeksporten nåede et lignende niveau i 1891-92.

Den værste hungersnød var i 1896-97, som ramte 62,4 mio. mennesker. Dette resulterede ifølge Bhatia bl.a. i folkelig opstand og uro i Bombay imod fortsat eksport af korn, i en tid, hvor folk stod overfor hungersnød. Den indiske regering nægtede imidlertid at ændre sin fødevarepolitik, og holdt stædigt fast ved det synspunkt, at »så længe handelen frit kan følge sin normale kurs, vil det, selv i den værst tænkelige nødsituation, gøre mere skade end gavn at forsøge at gribe ind...«

Lyder dette bekendt? Den første Bush-regering under præsident George H.W. Bush [1988-1992 –red.] bekendtgjorde en ny verdensorden baseret på »frihandel« og en ende på »restriktioner« pga. landes national suverænitet. Efterhånden som fødevarer og andre basale ressourcer i stigende grad kommer under euro-angloamerikanske kartellers kontrol, vil det meste af verden få det, som Indien havde det under briterne. Bush' nye verdensorden er faktisk ikke ny, og hovedredskabet

til at herske i denne nye verdensorden er hungersnød og »nødhjælpsprojekter« til ofrene.

Hvis folk ikke vågner op, vil de en dag opdage, at de har mistet hus og hjem og deres kære lavtlønnede arbejde, og nu må stå i kø til suppekøkkenet – hvor man vil få at vide, at der ikke vanker noget suppe, før man går med i et eller andet arbejdsprojekt. Slavearbejde, hungersnød og statsstøttede narkobaroner, som Det britiske Østindiske Kompagni, vil blive herrefolket i denne nye verdensorden. Det er sket før!

Måske man nu vil betænke sig, når man ser dokumentarfilm om det »strålende britiske herredømme i Indien« på tv. Den britiske politik i Indien var intet mindre end bevidst folkemord. Vi står i dag overfor den samme politik, men denne gang i globalt omfang.

Foto: Det britiske Imperium brugte fødevarekriser, som en del af deres politik

til at tvinge inderne til at arbejde gratis. Her er nogle af ofrene for den britiske politik

Fodnote:

1. Dette skal dog ikke tages som en støtte til kastesystemet, som bør afskaffes.

Læs også: A 'Free Trade' Blight Caused the Irish Famine på:

www.larouchepub.com

